

ΕΣΤΙΑ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Τέτοια περίπου αγάπη και χαρά δίνει ο Χριστός μας τις ημέρες αυτές της Αναστάσεως στις ψυχές εκείνες, που κατά κάποιον τρόπο έχουν καθαρίσει τις αισθήσεις τις ψυχικές από την αμαρτία: «Καθαρθῶμεν τάς αισθήσεις και ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Αναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα και χαίρετε φάσκοντα» (Κανὼν Αναστάσεως).

Τό Ἅγιον Πάσχα ἐδῶ κάτω σ' αὐτόν τόν κόσμο, τό εορτάζουμε γιά πολύ λίγο χρόνο. Τελειώνει ἡ χαρά αὐτή και πάλι τήν διαδέχονται οἱ θλίψεις, οἱ στεναχώριες, οἱ πειρασμοί και τόσα ἄλλα. Ἐπάνω ὅμως, στόν ἄλλο κόσμο, τό Πάσχα θά εἶναι αἰώνιο, χωρίς τέρμα, χωρίς βασιλεμα ποτέ, εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὅταν ὁ Χριστός μας θά ἔλθῃ νά κρίνῃ τόν κόσμον και καθίση ἐπί θρόνου δόξης και θά ξεχωρίση τούς μέν ἀπό τούς δέ, τούς δικαίους ἀπό τούς ἀμαρτωλούς και θά βγάλῃ τήν τελικήν ἀπόφασιν, οἱ μέν θά ἀνέβουν στόν οὐρανό, οἱ δέ θά κατέβουν στόν Ἄδη τελικῶς και ριζικῶς και κατόπιν θά ἀκολουθήσῃ ἡ ἐπιστροφή τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων και ὅλων τῶν Ἁγίων πρὸς τὰ ἄνω. Θά προπορευέται ὁ Ἰησοῦς μας και θά ἀκολουθοῦν ὅλοι οἱ Ἄγγελοι, οἱ Ἅγιοι, ὅλες οἱ ψυχές και ὅλοι μαζί θά κροτοῦν τό αἰώνιον Πάσχα και ἀνεβαίνοντας πρὸς τὰ πάνω θά ψάλλουν τά ἐπινίκια τῆς Αναστάσεως «Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον».

Ὅλων τῶν ψυχῶν τά πρόσωπα και ὅλη των ὑπαρξίς θά εἶναι τόσο φωτεινή, ὅπως θά εἶναι και ὁ Χριστός μας. Μέσα σ' ἐκεῖνο τό θεϊκό και ἀναστάσιμο φῶς θά ἀνεβαίνουν πρὸς κατάληψιν τοῦ Παραδείσου, τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τῆς Ἄνω Ἱερουσαλήμ.

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα». Θά ψάλλουν, θά παίζουν, θά κροτοῦν τά ἐπινίκια, ὅπως ὁ Θεός ἔχει τακτοποιήσει τό πρᾶγμα, ὅπως ἔχει καταστήσει ἐκεῖ τήν πνευματική χορωδία σέ μία ἀσύλληπτη πανήγυρι. Θά δοῦν οἱ ψυχές γιά πρώτη φορά τό τί ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεός γι' αὐτούς, που νίκησαν μέ τήν Χάρι Του τόν κόσμο.

Κ

Α

Λ

Η

Α

Ν

Α

Σ

Τ

Α

Σ

Η

Ὅπως μᾶς ἔχουν διδάξει και πληροφορήσει οἱ μεγάλοι Πατέρες μιλώντας γι' αὐτήν τήν κατάστασι, ὁ Χριστός μας θά καθίση ἐπί θρόνου δόξης και θά προσέρχεται κάθε τάγμα Ἁγίων νά παίρνη τόν ἀνάλογο στέφανο και τόπο μέσα εἰς τόν Παράδεισον

Και ὅταν οἱ ἅγιες ψυχές θά βλέπουν ἐκείνη τήν ὁμορφιά, ἐκεῖνο τό κάλλος, ἐκεῖνο τόν πλοῦτο τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ νά τούς ἀποκαλύπτεται, νά τόν καταλαμβάνουν, νά τόν κερδίζουν σάν κάτι δικό τους, και ὅτι θά ζήσουν αἰώνια κι ἀτελεῦτητα πλέον, θά μένουν τόσο ἐκθαμβες, που δέν θά μποροῦν νά ἐρμηνεύσουν μέ λόγια και μέ σκέψεις τό τί ὁ Θεός τούς ἐτοίμασε. Θά σκέπτονται: «Τί προσφέραμε ἐμεῖς στόν Θεό; Στόν κόσμο ἀμαρτήσαμε τόσο πολύ, τόσο Τόν εἶχαμε λυπήσει τόν Θεό, τόσο Τόν εἶχαμε πικράνει κι Αὐτός ἀντί γιά τιμωρία, μᾶς δίνει αὐτόν ἐδῶ τόν Παράδεισο!»

Ποτέ δέν θά λήξῃ γι' αυτές τις ψυχές τό Ἅγιον Πάσχα τῆς Θείας Αναστάσεως. Χαρά ἀνερμήνευτος, χαρά ἀνείπωτη. Οὔτε θλίψις, οὔτε στενοχώρια, οὔτε δάκρυα, οὔτε πόνος, οὔτε ἀγῶνας, ἀπολύτως τίποτε τό θλιβερό δέν θά ὑπάρξῃ σ' ἐκείνη τήν μακαρία ζωή. Ἐξασφαλίζεται μιά γιά πάντα ἡ σωτηρία. Ἐκεῖ ἐπάνω θά γίνωνται οἱ πανηγύρεις πλέον μέσα στήν χαρά τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ Χριστός θά εἶναι τό Φῶς. Τό πρόσωπόν Του θά εἶναι τό Φῶς ἐκεῖνο, που θά φωτίζῃ ὅλον τόν πνευματικό κόσμο.

Μᾶς λέγουν οἱ Πατέρες ὅτι και μόνον ἡ θεωρία τοῦ Θείου Προσώπου δέν ἀντιμετρεῖται μέ χίλιους παραδείσους, γιατί αὐτή ἡ θεωρία εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό κάθε ψυχή ἐδῶ κάτω στόν κόσμο, που νοιώθει τήν αγάπη τοῦ Θεοῦ, δέν ζητεῖ τίποτε ἄλλο, παρά μόνον νά ἀξιωθῇ νά ἰδῇ τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως και κάποια ψυχή που ἀγαποῦσε ἀφάνταστα τόν Χριστό μας, ὀρμώμενη ἀπό τήν αγάπη αὐτή, θέλησε νά ἐπισκεφθῇ τούς Ἁγίους Τόπους και δῆ νά προσκυνήσῃ τόν Τάφον τῆς Θείας Του Ἀγάπης. Και ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ και εἶδε τόν Τάφον τοῦ Χριστοῦ, Ἐκείνου που ἀγαποῦσε τρομερά, ἔπεσε ἐπάνω εἰς τόν Τάφον τοῦ Χριστοῦ μας και ἐκεῖ παρέδωσε τήν μακαρία ψυχή του στά χέρια και στήν αγάπη Ἐκείνου.

Γέροντος Ἐφραίμ Ἀριζόνας